

HORRORLAND

KAMER 333

K.R. Alexander

Vertaald door Linda Broeder

kluitman

HORRORLAND

In de serie Horrorland zijn verschenen:

Het poppenhuis

Verdronken

Ik zal je vinden

Kamer 333

Voor iedereen die begrijpt
dat dromen alleen vanuit het
donker kunnen ontstaan

Wil je op de hoogte blijven van nieuwe boeken en ander nieuws over de serie Horrorland? Volg dan @horrorland_kluitman op Instagram.

Nur 283/Wo22201

Bisac JUV018000

© MMXXII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXI Tekst: Alex R. Kahler, onder pseudoniem K.R. Alexander

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

Oorspronkelijke titel: *Vacancy*

Nederlandse vertaling: Linda Broeder

Omslagontwerp: Baily Crawford and Nina Goffi

Nederlandse belettering: Design Team Kluitman

Omslagbeeld: Shutterstock

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

De eerste keer dat ik Hotel Carlisle met eigen ogen zag, zal ik nooit vergeten.

Na de dood van mijn moeder wilde mijn vader ergens anders opnieuw beginnen. Hij zei steeds dat hij weg wilde uit de stad om het contact te herstellen.

Met de natuur.

Met de plek waar hij en mam elkaar hadden ontmoet.

Met mij, als het kon. We waren sinds mams dood uit elkaar gegroeid.

Ik wist dat hij vooral het contact met mij wilde herstellen.

Hij begon steeds over het dorp: Gold River. Hij had het er zo vaak over dat het voelde alsof ik daar al mijn hele leven had

gewoond, ook al was ik er nog nooit geweest.

Ik luisterde naar zijn verhalen. Ik voelde de aantrekkingskracht ook. Gold River was thuis, het was de plek waar ik hoorde te zijn.

En zo belandde ik aan de andere kant van het land in een klein toeristendorp aan de voet van Crossback Mountain, een van de grootste en oudste skioorden in de regio.

Gold River was groot en knus tegelijk, de perfecte plek voor skiliefhebbers. Er waren een paar skiwinkels, waarvan ik de naam kende door de vele sollicitatiebrieven die mijn vader had verstuurd. Er waren gezellige eetcafés en chique restaurants, waar je je na een dag op de piste kon opwarmen. En als toeristen een houten chalet met een balkon en een puntdak wilden huren, dan hadden ze tientallen opties om uit te kiezen. Er was maar één plek waar ze niet konden verblijven...

Hotel Carlisle.

Het Carlisle stond aan de rand van het dorp en grensde aan een paar verlaten skipistes omringd door dennenbomen. Het was oud en gigantisch, zo groot als een huizenblok, met houten luiken voor de ramen en een ingang met vergulde deuren – het soort hotel dat ooit massa's miljonairs trok. Het soort hotel dat ooit adverteerde met een luxueuze inrichting, elegante diners en kamers met prachtig uitzicht en een eigen open haard.

Maar nu niet meer.

Ik voelde mijn adem stikken, toen ik er voor het eerst langsliep. Het zag er prachtig uit, maar ook treurig en leeg.

Zo voelde ik me toen ook: treurig en leeg.

Het leek wel alsof ik me al een eeuwigheid zo had gevoeld.

In het begin bleef ik bij het hotel uit de buurt. We waren in augustus in Gold River aangekomen, dus ik kon tegelijk met alle andere leerlingen aan het nieuwe schooljaar beginnen. Ik maakte vrienden en leerde het dorp beter kennen voordat het skiseizoen losbarstte. In die eerste paar weken was het hotel niet het enige gebouw dat verlaten leek, hoewel dat bij het Carlisle niets met het seizoen te maken had.

Uiteindelijk viel er een eerste laag sneeuw en keerden alle toeristen terug, klaar om de pistes op te gaan. De chalets waren volgeboekt. Het was druk in de winkels.

Maar het Carlisle bleef leeg.

Dat bleef het al bijna drieëndertig jaar.

Ik moet alleen toegeven dat dit niet de eerste keer was dat ik het hotel zag.

Ik had het Carlisle al eerder gezien, in mijn dromen.

Drie jaar geleden, in de nacht van mijn tiende verjaardag.

Voordat mijn moeder overleed. Voordat we naar Gold River verhuisden.

Ik droomde dat ik over die oprit met hagen naar de ingang wandelde.

Ik droomde dat ik naar binnen liep. Door de hal met zijn

enorme trap, dieprode tapijten, gouden kroonluchters en marmeren balies. Langs het binnenzwembad en de spa, die naar chloor en eucalyptus roken. Langs de vergaderruimtes en eetzaal vol antieke standbeelden, renaissanceschilderijen en ronde tafels met frisse, witte tafelkleden en glinsterende kristallen glazen.

Door een lange, donkere gang.

Een gang die compleet anders was dan de rest van het Carlisle.

Donker.

Smal.

Met flikkerende lichten.

Vergeten.

Ik herinner me de kracht die me voortdreef.

Mijn bestemming?

Een kale

witte

deur

aan het einde van een kale

witte

gang.

Ik herinner me nog wat er gebeurde toen ik mijn hand naar die deur uitstak.

Dat herinner ik me omdat ik die droom – of een versie daarvan – sindsdien elke nacht heb gehad.

Ik kom altijd bij die deur uit

maar ik

kom

er

nooit

voorbij.

Ik pak de oude deurknop vast.

Ik draai eraan.

Ik ben vervuld van angst.

En dan word ik wakker.

Maar ik weet wat er achter die deur wacht.

Dat weet ik in het donkerste hoekje van mijn hart.

De dood.

In het Carlisle wacht niets anders dan de dood.

‘Jullie weten wat er deze zaterdag is, hè?’ vraagt Rohan.

Ik voel kriebels in mijn buik van angst en opwindning.

‘Natuurlijk weten we dat,’ antwoordt Mira. Ondanks de drukte in de kantine praat ze zacht. Ze kijkt verlegen naar haar dienblad en haar donkere wangen worden rood. ‘Je hebt het er al de hele maand over.’

Rohan grijnst als hij ziet hoe opgelaten ze zich voelt. Mira heeft gelijk: Rohan praat hier al over sinds eind november. En nu, een paar dagen voor de kerstvakantie, heeft hij het bijna over niets anders meer.

‘En daar ga ik gewoon mee door,’ zegt hij. Hij duwt zijn bril terug op zijn neus en zijn bruine ogen glinsteren van

opwindning. ‘Dit is onze enige kans om eindelijk bij de coole kinderen te horen. Niemand heeft de Uitdaging ooit volgehouden. We hoeven alleen maar een hele nacht in Hotel Carlisle te blijven. Meer niet. Als dat lukt, worden we de populairste kinderen van Gold River aller tijden.’

Mira zucht. Dit zegt hij elke dag sinds bekend werd dat de Uitdaging van de eersteklassers deze zaterdag om tien uur is. Alle klasgenoten die indruk willen maken, worden bij het Carlisle verwacht om hun moed te bewijzen.

‘Ik weet het niet, hoor,’ mompelt Mira.

Rohan draait zich naar mij toe.

‘En jij, Jasmine?’ vraagt hij. ‘Doe jij wel mee?’

Ik kijk naar Mira. Zij en ik hebben vele avonden over de Uitdaging gepraat. Eerlijk gezegd lijkt het me niet zo erg om een nacht in Hotel Carlisle te blijven. Ik wil eigenlijk wel weten waarom die plek altijd zo aan me lijkt te trekken. Maar Mira is er doodsbang voor. Zij is hier opgegroeid, dus zij heeft al haar hele leven enge verhalen over het hotel gehoord. Dat het nooit is heropend omdat er een heleboel mensen op mysterieuze wijze zijn overleden. Of dat het er spookt. Of dat het vervloekt is. Dat het nog steeds naar mensenzielen snakt en iedereen grijpt die dapper – of dom – genoeg is om er naar binnen te gaan.

Dat is het hele idee achter de Uitdaging, dat is wat alle leerlingen geloven: als je een hele nacht in het Carlisle blijft, dan laat het je nooit meer gaan.

Mijn dromen hebben me nieuwsgierig gemaakt, maar toch twijfel ik. Het kan gevaarlijk zijn. Maar voor Mira is het duidelijk: zij wil voor geen goud naar binnen. Nooit. Dus ik kan geen antwoord geven zonder een van mijn twee nieuwe vrienden te kwetsen, en dat is wel het laatste wat ik wil.

‘Ik ga als Mira ook gaat,’ zeg ik dus maar.

Hopelijk is dat het juiste antwoord, maar Mira’s boze blik zegt me van niet.

Rohan joelt enthousiast.

‘Zie je wel! Nu kun je er niet meer onderuit, Mira. Als zelfs de nieuweling het durft, moet jij ook.’

Mira kijkt ons niet aan, maar staart alleen naar haar dienblad met eten.

Een seconde later krimpt ze ineen omdat er iets tegen haar achterhoofd ketst.

Ik zie een frietje op de grond vallen.

Ze bromt maar negeert het verder. Ze negeert het altijd. Toch blijven de pestkoppen haar treiteren, misschien juist omdat ze zo hard haar best doet om hen te negeren.

Rohan buigt dichterbij.

‘Kom op, Mira,’ zegt hij zacht. ‘We hebben dit nodig. Dat weet je best. Als we dit doen, laten ze ons misschien wel met rust. Ik zeg niet dat het ons populair zal maken, maar wie weet zijn we dan wel veiliger. Ik wil hier niet de rest van mijn middelbareschooltijd mee te maken hebben. Het zal alleen maar erger worden.’

Mira blijft naar haar dienblad staren.

‘Waarom ben je er zo zeker van?’ vraagt ze.

‘Omdat iedereen...’

‘Nee,’ onderbreekt ze hem. ‘Waarom ben je er zo zeker van dat we het de hele nacht zullen volhouden?’

Rohan reikt over de tafel om haar hand te pakken. ‘Omdat wij met zijn drieën een team zijn. Wij kunnen alles,’ antwoordt hij, terwijl hij naar mij kijkt. Het is hartverwarmend dat hij mij als een echte vriendin ziet, hoewel ik hier pas een paar maanden woon. In Florida had ik niet zulke goede vrienden.

Er vliegt nog een frietje door de lucht, vlak langs mijn oor. Achter ons barst een tafel met leerlingen in lachen uit. Ik gluur over mijn schouder en zie Bradley erbij zitten. De meeste leerlingen kijken weg als ik ze boos aanstaar, maar Bradley niet. Hij gedraagt zich alsof hij de baas is in dit dorp en dat is misschien ook wel zo. Zijn vader is namelijk de burgemeester en hij woont in een villa bijna zo groot als het Carlisle. Daar begint hij steeds over zodra ik in de buurt ben. Op de een of andere manier weet hij dat ik in een klein huis aan de rand van het dorp woon.

Bradley is niet bang en schaamt zich nergens voor. Hij staart me recht aan en steekt zijn tong uit.

Ik bal mijn handen tot vuisten. Argh. Ik zou willen dat ik hem een lesje kon leren.

En dat kan ook.

Ik kijk weer naar Mira en zeg: 'Ik wil dolgraag die zelfvoldane grijns van Bradleys gezicht vegem. Ik snap niet waarom hij zo gemeen tegen ons doet.'

Rohan wijst meteen naar zichzelf. 'Schoolbandsulletje.' Dan naar Mira. 'Wiskundenerd.' Dan naar mij. 'Nieuweling.' Hij haalt zijn schouders op. 'We hadden net zo goed een schietschijf op onze rug kunnen schilderen.'

'Het is niet eerlijk,' zeg ik. In Florida was ik ook niet populair. Helemaal niet, zelfs. Tot nu toe zijn Rohan en Mira de beste vrienden die ik ooit heb gehad. Maar mijn bloed kookt als ik denk aan hoe we worden gepest, en nog wel door zo'n saai iemand als Bradley. Ik dacht dat de mensen in dit soort toeristendorpjes vriendelijk waren tegen iedereen, maar blijkbaar heb je overal gemeneriken.

'Natuurlijk is het niet eerlijk,' zegt Rohan. 'Maar we kunnen er weinig aan doen. Sommige kinderen zijn voorbestemd om te pesten, andere om gepest te worden. Zo zit de wereld gewoon in elkaar.'

'Je gaat me toch niet vertellen dat je dat echt gelooft,' zeg ik.

Hij haalt zijn schouders weer op en neemt een hap van zijn broodje.

'Natuurlijk geloof ik dat niet echt,' antwoordt hij. 'Maar dat maakt weinig uit als mensen zoals Bradley het wel geloven. We kunnen de situatie alleen veranderen als we laten zien dat we geen slachtoffers zijn. En dat doen we door te bewijzen dat

we moediger zijn dan hij. Dat doen we door een nacht in het Carlisle te blijven.'

Mira broemt als er nog een frietje op haar eten landt. Dit frietje is duidelijk aangevreten. Ze duwt haar dienblad weg en staat op.

'Ik heb geen honger meer,' zegt ze. 'Ik denk dat ik maar naar de bibliotheek ga tot de pauze is afgelopen.'

'Beloof me dat je er in elk geval over nadent,' dringt Rohan aan. 'We kunnen dit samen doen. Je hoeft niet bang te zijn.'

Mira bijt op haar lip. 'Ik ben niet bang,' zegt ze na een korte stilte. 'Maar... het voelt gewoon verkeerd. Alsof we hun spelletje meespelen. En je weet dat het Carlisle verboden terrein is. Stel dat we worden betrapt, wat dan?'

'Dat risico wil ik wel nemen,' antwoordt hij.

Er ploft iets tegen mijn achterhoofd. Ik vis een frietje uit mijn krullen. Mijn woede laait op, maar ik kijk niet om naar Bradley. Hij mag niet weten hoe boos hij me maakt.

De woorden rollen mijn mond uit voordat ik ze kan tegenhouden, voordat ik zelfs maar beseft wat ik zeg: 'Ik ook.' Ik kijk Rohan aan. 'Ik doe mee. Maar voel je niet onder druk gezet, Mira. Rohan en ik kunnen ook alleen gaan als je niet mee wilt.'

'Ik zal erover nadenken,' zegt Mira met een zucht en ze pakt haar dienblad. 'Maar ik weet niet of ik zoiets wil doen alleen maar om populair te worden.'

'Het komt wel goed,' zegt Rohan. 'Het is maar één nachtje.'

Die verhalen zijn maar verhalen. Ik durf te wedden dat er gewoon een paar oudere leerlingen in het hotel verstopt zitten om ons bang te maken. Er gebeurt nooit iets ergs. Eersteklassers doen de Uitdaging al jaren en er is nog nooit iemand doodgegaan.'

Ik moet meteen weer aan mijn dromen denken. Aan die lange, donkere gang. Met die dreigende deur aan het einde.

En het vreselijke lot daarachter.

Misschien heeft Rohan gelijk. Misschien is er na die ene nacht niemand meer in het Carlisle overleden.

Nog niet.

2

Na school wacht ik op Mira.

Het is letterlijk ijskoud en het wordt al donker, maar toch sta ik buiten in de sneeuw. Misschien is dat nog een reden waarom de mensen hier me vreemd vinden, maar ik ben dol op de winter. Nu heeft iedereen in Gold River wel iets met de winter. Dat is min of meer verplicht, want het hele dorp draait om wintersport. Ik weet niet waarom ik het zo geweldig vind. Misschien omdat dit het tegenovergestelde is van wat ik gewend ben. Buiten in de sneeuw staan geeft me het gevoel dat ik leef. Door de kou die mijn wangen doet tintelen en mijn adem in wolkjes verandert. Door de sneeuw die omlaagdwarrelt in kleine vlokjes, of in grote natte klonten

die in mijn wimpers blijven kleven. Als het kon, zou ik dag en nacht buiten in de sneeuw blijven.

Het doet me denken aan mijn moeder. Zij vertelde me altijd verhalen over haar eigen jeugd die ze doorbracht op koude plekken. De sneeuw verbindt me met haar.

Het geeft me een gevoel van vrijheid.

Totdat ik opkijk.

Want terwijl ik naar de zachtjes vallende sneeuw staar, zie ik iets wat me het tegenovergestelde van een gevoel van vrijheid geeft.

Hotel Carlisle.

Het staat aan de andere kant van de vallei, achter de rivier, omringd door bossen en verlaten skipistes. Vanaf hier lijkt het bijna een kasteel; een plomp, verlaten fort vol schaduwen en duisternis.

Ik heb urenlang naar de ramen gestaard.

Er staarde nooit iets terug.

Maar nu...

Nu...

... is er iets veranderd.

Een van de ramen op de bovenste verdieping is verlicht.

Het schijnsel flakkert een beetje, als een kaars.

Hoe kan dat nou?

Het hotel is al tientallen jaren verlaten, en niemand zet ook maar een voet over de drempel. In elk geval niet tot de avond van de Uitdaging.

Zelfs vanaf hier, op ruim anderhalve kilometer afstand, voelt het elke keer als ik het hotel zie alsof het me naar zich toe trekt, hoewel de rillingen over mijn lijf lopen.

Ik knipper met mijn ogen en sta weer in die gang. Die donkere gang met die mysterieuze deur aan het einde.

Ik hoor iets.

In mijn dromen was het altijd stil in de gang – onheilspellend stil – maar nu hoor ik het overduidelijk.

Kreten in de verte.

Nee.

Zachte stemmen die mijn naam roepen.

Roepen ze me om naar ze toe te komen... of zeggen ze dat ik moet vluchten?

Jasmine! Jasmine, snel!

‘Aarde aan Jasmine,’ klinkt een stem naast me.

Ik schrik zo erg dat ik letterlijk opspring. Mijn voet blijft in de dikke sneeuw steken, waardoor ik struikel en met een plof in een sneeuwhoop land.

‘O jee!’ zegt Mira. Ze steekt haar hand uit en helpt me over-eind te komen, wat best lastig is met zo veel lagen kleding. ‘Gaat het? Ik wilde je niet laten schrikken.’

‘Geeft niet,’ zeg ik. Ik schud de sneeuw van me af en kijk om naar Hotel Carlisle.

Alle ramen zijn weer donker.

Zoals het hoort.

Zoals ze misschien wel de hele tijd waren.

Waarschijnlijk hebben mijn ogen me gewoon voor de gek gehouden.

‘Ik was even afgeleid,’ vertel ik Mira.

Ze volgt mijn blik. ‘Je denkt erover om te gaan, hè?’ vraagt ze. ‘Om mee te doen met de Uitdaging.’

Ik knik, hoewel dat niet helemaal waar is. Ik voel het hotel al heel lang aan me trekken. Maar dat vertel ik haar liever niet. Ik mag blij zijn dat ik zo snel vrienden heb gemaakt. Dat wil ik niet op het spel zetten door haar het idee te geven dat ik gek ben, of dat ik meer weet over het hotel dan ze denkt.

‘Ik snap alleen niet waarom iedereen er zo moeilijk over doet,’ zeg ik, benieuwd naar hoe ze zal reageren. ‘Ik bedoel, het is toch maar een hotel?’

Ze lijkt zich niet op haar gemak te voelen.

‘Je hebt de verhalen gehoord,’ zegt ze. Dat is geen vraag, want Rohan heeft ze me allemaal verteld, meestal waar Mira bij was.

Ik knik.

‘Nou, het zijn niet zomaar verhalen,’ zegt ze. ‘Ze zijn waar. Ik heb het opgezocht in het archief van de bibliotheek.’ Ze vertelt verder onder het lopen. Rohan heeft de bus genomen, maar Mira en ik wonen maar een paar straten bij elkaar vandaan, dus wij lopen meestal samen naar huis.

‘Vroeger kwamen mensen speciaal voor Hotel Carlisle naar Gold River. Op een gegeven moment werkte meer dan de helft van het dorp daar. We waren ervan afhankelijk. Maar toen,

jaren geleden... gebeurde er iets vreselijks. Niemand weet precies wat. In de kranten staat alleen dat toen ’s ochtends de nachtploeg zou worden afgelost, iedereen binnen – en dan bedoel ik ook echt iedereen – dood werd aangetroffen.’ Ze aarzelt even en als ze verdergaat, klinkt haar stem gedempt. Ze praat in haar sjaal, alsof ze haar eigen woorden niet eens wil horen. ‘Nou, oké, er was één overlevende. Ze vonden haar in de hal, waar ze zachtjes heen en weer zat te wiegen, en ze hebben nooit uit haar losgekregen wat er was gebeurd. De volgende dag was ze verdwenen.’

‘Heeft zij het gedaan?’ vraag ik. Ik kijk weer naar het hotel, hoewel dat steeds meer achter de dennenbomen verdwijnt nu we door het dorp lopen.

Mira schudt haar hoofd. ‘Ze is nooit beschuldigd. Want vreemd genoeg waren er geen sporen van verzet. Alle mensen leken gewoon dood neer te zijn gevallen. De politie dacht dat het misschien een gaslek was of zoiets, of een massavergiftiging. Maar toen zei de lijkschouwer dat ze allemaal waren doodgegaan... van angst.’

Ik huiver, en dat komt niet door de kou.

‘Hoe kan dat nou?’ vraag ik.

‘Dat weet niemand. Er waren die nacht honderden gasten en medewerkers in het hotel. En maar één van hen heeft het overleefd. Daarna hebben ze het hotel gesloten. Want zelfs als het open was gebleven, zou toch niemand er willen logeren. Het dorp ging er bijna aan onderdoor. Maar toen hebben ze

een nieuwe skipiste aan de andere kant van de vallei gemaakt en dat heeft ons gered.’ Ze kijkt even naar de bergen aan deze kant van de rivier. Het skiseizoen is in volle gang, en zelfs vanaf hier zie ik skiërs en snowboarders als kleine stipjes van de heuvels roetsjen.

‘Maar goed,’ zegt ze, ‘daarom wil ik er dus niet naartoe. Iedereen denkt dat het gewoon een leuk spelletje is. Maar er zijn daar doden gevallen en het voelt verkeerd om er een uitdaging of grap van te maken. Dat is respectloos tegenover de mensen die er zijn omgekomen.’

Ik knik. Dus daarom wil ze niet gaan. Niet omdat ze bang is, maar omdat ze medelijden heeft met de mensen die daar zijn overleden. Daarom vindt ze het te ver gaan. Het gaat niet om angst, of om je aan de regels houden. Het gaat om respect voor de doden.

Dat geeft me nog meer respect voor haar. En nog meer reden om haar niet onder druk te willen zetten. Maar zodra ik dat denk, zie ik Bradleys zelfvoldane grijns weer voor me en wil ik hem dolgraag bewijzen dat we geen lafaards zijn en dat hij niet zomaar iedereen kan pesten, alleen omdat hij de zoon van de burgemeester is.

‘Ik begrijp het als je niet mee wilt doen,’ zeg ik. ‘Ik begrijp het helemaal. Ik vind het ook verkeerd. Maar ik wil gewoon niet dat Bradley en de anderen ons blijven pesten. Dit lijkt me de enige oplossing.’

Want hoe vreemd ik het ook vind, de Uitdaging is heel

belangrijk voor de leerlingen in dit dorp. Ik heb vreselijke verhalen gehoord over eersteklassers die niet meededen en de rest van hun middelbareschooltijd werden gepest, zelfs in de bovenbouw. Ik heb het zelf gezien. Zo gaat dat blijkbaar als verhalen zoals die over het Carlisle een eigen leven gaan leiden.

‘Dat weet ik,’ zegt Mira. ‘En ik weet dat Rohan wil dat ik meedoe. En hij heeft gelijk: als we niet gaan, zullen we de rest van ons leven de sukkeltjes van de school blijven. Maar...’

Ze maakt haar zin niet af en kijkt beschaamd.

‘Wat?’ vraag ik.

‘Niets. Laat maar.’

‘Kom op,’ zeg ik. ‘Je kunt me alles vertellen.’ Ik voel me meteen schuldig. *Ik heb haar ook niet alles verteld. Verre van.*

‘Nou...’ begint ze langzaam. ‘Het vreemde is dat die plek een bepaalde aantrekkingskracht op me heeft. Al sinds ik een klein meisje was, heb ik het gevoel dat het hotel me roept. Dat is een van de redenen dat ik niet wil gaan. Ik ben bang voor wat ik daar zal vinden.’

Mijn adem stukt. Dus zij voelt die kracht ook. Misschien Rohan dan ook wel?

Ik weet dat ik iets zou moeten zeggen, maar ik houd mezelf tegen. Dat zou haar alleen maar banger maken. Want het is best logisch dat een plek waarover ze al haar hele leven verhalen heeft gehoord een bepaalde aantrekkingskracht op haar heeft. Maar wat betekent het dat ik die kracht al voelde

voordat ik zelfs maar wist dat het hotel echt bestond?

Wat zou ze zeggen als ik haar over mijn dromen vertelde?

‘Tja,’ zeg ik terwijl ik mijn twijfels opzieschuif, ‘mijn moeder zei altijd dat ik mijn angst alleen maar kon overwinnen door die onder ogen te zien. Dus misschien moeten we dit ook onder ogen zien. Samen. Maar zoals ik al zei, ik wil je niet onder druk zetten.’

Ze knikt. Alsof ze zichzelf wil overtuigen. En nu voel ik me verscheurd: aan de ene kant wil ik dolgraag dat ze meegaat naar het hotel om te zien wat het verbergt. Maar aan de andere kant wil ik haar niet dwingen tot iets wat ze niet wil. Haar volgende vraag bezorgt me een steek in mijn maag.

‘Waar is je moeder eigenlijk?’

‘Wat?’ zeg ik.

‘Je moeder. Je hebt het een paar keer over haar gehad, maar je zei dat je hier alleen met je vader naartoe was verhuisd. Zijn je ouders gescheiden?’

Ik aarzel. Ik heb haar expres niet te veel over mijn verleden verteld. Dat is tenslotte verleden tijd. Maar sommige dingen blijven je achtervolgen, waar je ook gaat.

‘Nee,’ antwoord ik. ‘Ze is een paar jaar geleden overleden.’

Mira’s adem stokt. ‘Wat vreselijk.’ Ze legt haar hand op mijn schouder. ‘Dat wist ik niet.’

‘Het is niet erg,’ zeg ik. Maar het is wel erg. Heel erg. Ik mis haar nog elke dag. Ik zou alles doen om haar terug te krijgen.

‘Je mist haar vast vreselijk,’ zegt ze.

Ik knik. ‘In Florida was ze mijn beste vriendin. Mijn enige vriendin. We deden alles samen. Ik vertelde haar alles. Toen ze overleed... toen ze overleed, was het alsof ik een deel van mezelf verloor.’

Mira knikt alsof ze het begrijpt, ook al is dat niet zo. Ze kan het nooit begrijpen. Maar het voelt goed om te weten dat ze het in elk geval probeert.

‘Nou,’ zegt ze. ‘Wij zijn nu je familie. Rohan en ik. Ik weet dat dat niet hetzelfde is, maar...’

Ik glimlach. ‘Bedankt.’

Ik trek haar in een omhelzing. Maar ondertussen denk ik alleen maar aan hoe erg ik mijn moeder mis, hoe graag ik zou willen dat ze hier was.

‘Ik ben blij dat je hierheen bent verhuisd,’ zegt Mira.

Achter haar staat Hotel Carlisle dreigend op de berg. Toekijkend. Wachtend.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Ik ook.’